

Bankdirektør Greens Polemik med Landstingsmand Bülow. Den højtærede Finansminister gik meget let hen derover og sagde blot nogle Ord om, at det havde han ikke fæstet Opmærksomheden ved, Handelsministeren havde ikke meddelt ham det, og havde heller ikke nogen Pligt dertil; det ærede Medlem Hr. Rode har allerede svaret derpaa. Det var nu efter min Mening en fuldkommen ufyldstgørende Forklaring fra den højtærede Finansminister. Men saa er der selve det Forhold, Ministeren slet ikke kom ind paa, nemlig at da han var med til at garantere for den urigtige 9. Juli-Erklæring, vidste han, da maatte han vide, at ikke blot fulgte han her Landmandsbankens egen Opgørelse og skød Bankinspektøren til Side, skønt der var en Difference paa 100 Mill. Kr., men han maatte endvidere vide, at Landmandsbankens Ledelse havde gjort sig skyldig i et dobbelt Lovbrud, havde overtraadt baade Bankloven og Aktieselskabsloven, thi dette havde Bankinspektør Green efter de ordrette Citater, han har offentliggjort af sin Indberetning, meddelt Regeringen i de første Dage af Juli. Men Finansministeren skyder nu den daværende Handelsminister saa meget i Skoen som muligt — han er død og borte, i hvert Fald politisk talt. Det er nemt — om de døde intet ondt —, det er nemt for Finansministeren — jeg synes ikke, det var saa forfærdelig nobelt —, det var Ministeren, der talte om Noblesse —, at skyde saa meget som muligt over paa den afgaaede Handelsminister. Handelsministeren havde ikke meddelt Finansministeren noget om disse falske Balancer i Juli og August, men Finansministeren maatte dog, da han gik til Forhandling den 9. Juli, de skæbnesvangre Forhandlinger, have læst Bankinspektørens Beretning om hele Situationen igennem. Det er jo utænkeligt andet. Ellers har Stats- og Finansministeren handlet med en Letsindighed, der er fuldkommen ufattelig. Han vidste altsaa paa det Tidspunkt, at ikke blot forelaa der et stort Underskud, som Bankinspektøren anslog til ca. 100 Mill. Kr. større end Bankens Ledelse, men at der tillige forelaa et kriminelt Forhold, en dobbelt Overtrædelse af dansk Lovgivning: Ikke desto mindre gik han i Kaution for Landmandsbanken og dens Ledelse. Jo flere Oplysninger, der kommer frem om, hvad der er foregaaet ved Dollarslaanenes Optagelse, og hvad der senere er sket, des mere ufatteligt bliver det i Virkeligheden, hvad der fra de ansvarlige ledende er sket eller ikke sket i denne Sag, des voldsommere bliver Forholdet — jeg

viser tilbage til Udtryk, jeg forleden brugte, des tungere, des forfærdende tungere bliver den Ballast, Venstre i Virkeligheden har i Skibet med den nuværende Regering og dens Ledere. Og de har jo naglet Navnet Neergaard som Vimpel til Masten; det har flere ærede Medlemmer, der har haft Ordet her, gjort, naglet den Vimpel fast til Masten, men de vil ikke kunne forhindre, at Ballasten for hver ny Oplysning, der kommer frem, bliver tungere og tungere, saa tung, at jeg tror, at man med Sandsynlighed kan slutte, at Skuden vil gaa til Bunds.

Den højtærede Indenrigsminister vilde slet ikke, sagde han, omtale Sommerens Begivenheder. Men det gik ham ligesom det ærede Medlem Hr. Piirschel, der ikke et Sekund vilde nævne en Artikel i „Social-Demokraten“, han brugte mange Sekunder til alligevel at gøre det. Indenrigsministeren vilde slet ikke nævne Sommerens Begivenheder og Fejde. Alligevel kredsede han længe derom. Jeg synes ikke, det var klogt af ham. Jeg synes, det havde været klogere, om han havde gjort det, som De kender fra Selskabslivet med en Person, der kommer til at sige eller gøre en Dumhed. Det klogeste, han kunde gøre, var jo at lade den være, at lade Glemsel gro over den. Men der maa være noget fristende for saadan en Person i at kredse om Dumheden, han kan næsten ikke lade være at vende tilbage til den, han gaar omkring til alle Mennesker i Selskabet og søger at forklare den eller bortforklare den, og til sidst taler hele Selskabet ikke om andet end Dumheden, og Situationen bliver mere og mere pinlig. Den ærede Minister, der slet ikke — det staar i Rigsdagstidenden — vilde omtale Sommerens Bladfejde, gjorde det alligevel, og ret udførligt endda. Den ærede Minister sagde, at naar han ikke besvarede de Artikler, der havde staaet i „Social-Demokraten“, med et Sagsanlæg, var det, fordi han ikke vilde unde mig et Martyrium. Det, man altsaa havde undt Lensgreve Holstein Holsteinborg, det, man havde undt Pastor Moe, vilde man ikke unde mig. Det var den højtærede Ministers Forklaring. Der kom i Sommerens Løb flere Forklaringer, skiftende Forklaringer. Nu har vi faaet Forklaringen: den ærede Minister vilde ikke unde mig et Martyrium. Et Martyrium — hvad er det? Det er ufor-skyldt Lidelse for andres Sag. Det er ufor-skyldt Lidelse for en god og ædel Sag eller for Hengivenhed for trofaste Venner eller for Folk og Land. Det er et Martyrium. Naar den ærede Minister ikke vilde unde mig det, erkender han gennem dette Ord-